
[2011-32-RE](#)

CAUSA 2011-32-RE

Aute del Tribunal Constitucional del 3-2-2012 relatiu al recurs d'empара 2011-32-RE

Número de registre 518-2011. Recurs d'empара

Aute del 3 de febrer del 2012

BOPA núm. 8, del 15 de febrer del 2012

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 13 d'octubre del 2011, per la representació processal del Sr. Joel Orobitg Pérez, mitjançant el qual interposa un recurs d'empара contra la sentència del 19 de juliol del 2011 i contra l'aute del 22 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que declari la lesió dels drets fonamentals invocats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que disposi que es dicti una nova resolució en què es desestimi la resolució judicial del 24 de març del 2011 que denega les peticions d'aquesta part i, de manera subsidiària, es retrotreguin aquestes actuacions per tal que aquesta part sigui convocada per presentar el seu escrit de contesta a la demanda. Així mateix demana la suspensió de l'execució de la sentència esmentada;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal de l'1 de desembre del 2011;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

El Sr. Antoni Zorzano Riera va presentar una demanda de desnonament i reclamació de quantitat

---

contra el Sr. Joel Orobitg Pérez i contra la societat Orobitg Club Musical, SL, en què sol·licitava que es declarés resolt el contracte d'arrendament del local comercial de la seva propietat, que es condemnés els demandats a deixar-lo immediatament lliure, vacu i expedit i, entre d'altres, a pagar la quantitat de 17.504,00 euros en concepte de lloguers impagats, més 3.751,00 euros mensuals per l'ocupació indeguda del local a comptar del mes de gener del 2010, així com a satisfer els possibles danys que s'haguessin ocasionat a la unitat immobiliària arrendada i les despeses de consum de serveis complementaris que s'haguessin produït i que es produïssin durant la seva ocupació.

Segon

El 24 de març del 2011, la Secció Civil del Tribunal Unipersonal de la Batllia va dictar una sentència mitjançant la qual estimava substancialment la demanda esmentada, declarava resolt el contracte d'arrendament a partir de l'1 de gener del 2010 i, entre altres pronunciaments, condemnava els demandats a pagar al demandant l'import global de 227.685,56 euros més els seus interessos legals i les costes processals.

Tercer

El Sr. Joel Orobitg Pérez i la societat Orobitg Club Musical, SL van formular un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència. I, el 19 de juliol del 2011, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, mitjançant sentència, desestimava aquest recurs d'apel·lació i confirmava íntegrament la sentència de la primera instància.

Quart

El Sr. Joel Orobitg Pérez i la societat Orobitg Club Musical, SL van presentar seguidament un incident de nul·litat d'actuacions contra aquesta darrera sentència per tal com van considerar que vulnerava els seus drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la tutela judicial efectiva i a un judici imparcial, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Cinquè

El 22 de setembre del 2011, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què decidia no donar lloc a l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Sisè

El 13 d'octubre del 2011, la representació processal del Sr. Joel Orobitg Pérez va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 19 de juliol del 2011 i contra l'aute del 22 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa i a un procés degut i equitatiu -"a la tutela judicial efectiva en definitiva"-, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part destaca que juntament amb el contracte d'arrendament, es va formalitzar un altre contracte de compravenda de negoci i de parament inherent en què s'adjuntava un inventari on es detallaven els objectes existents en el local arrendat adquirits per aquesta part. Aquest document va ser aportat a les actuacions per aquesta mateixa part, així com una comunicació en què s'informa a la part demandant la reivindicació de la propietat d'aquests objectes i a la qual la part adversa no es va oposar. Per consegüent, considera que l'existència d'aquesta documentació no hagi estat declarada, ni valorada pel Tribunal de primera instància

---

vulnera els drets fonamentals esmentats.

En segon lloc, retreu que els tribunals ordinaris no hagin tingut en compte les seves al·legacions en relació amb la parcialitat del pèrit designat pel batlle, ja que aquest es trobava viciat de part pel fet de ser l'arquitecte de confiança de temps de la part adversa. Al·lega que es va oposar a aquesta designació en el moment processal oportú, és a dir, en el tràmit processal de conclusions, ja que l'òrgan judicial no li va pas donar l'opció de fer-ho abans. De fet, destaca que en la inspecció ocular del local arrendat, aquest pèrit va assistir-hi en la seva qualitat d'arquitecte de la part demandant i reitera que el jutgador, en el moment de la designació d'un pèrit, ha de basar-se en la seva imparcialitat i en la seva objectivitat en relació amb les parts litigants, per tal de garantir la seva independència. A més, s'ha de destacar que el pèrit judicial no pot conèixer de la causa fins al moment del seu nomenament. Aquesta part manifesta que el pèrit en qüestió ha demostrat amb els seus propis actes que té un interès directe, en observar els interessos de la part avui adversa amb la qual manté una relació professional remunerada. Aquests fets també vulneren els drets fonamentals esmentats.

Així mateix, al·leguen que els tribunals ordinaris no es poden basar en una taxació efectuada l'any 2005 per el mateix pèrit d'aquell local per demostrar que s'han de pagar unes reparacions que aquesta part ja va efectuar i que l'any 2005 era impossible que el pèrit les constatés per tal com no existien, com per exemple el sistema de ventilació del local.

Els tribunals ordinaris retreuen a aquesta part haver-se endut allò que no era seu, ara bé, considera que només es va endur allò que va adquirir i les millores efectuades per aquesta part. Seguidament, precisa que la part adversa va reclamar el pagament dels danys existents en el local arrendat, en canvi el Tribunal de primera instància va condemnar a aquesta part a pagar una quantitat en concepte de material, cosa que no havia estat sol·licitada per la part demandant. Aquesta decisió va ser confirmada pel Tribunal Superior de Justícia i vulnera igualment els drets fonamentals esmentats.

Pel que fa al sistema de repartició dels consums, vertader origen del litigi, ja que el propietari repercutia en l'arrendatari les despeses de la comunitat, els tribunals ordinaris no van declarar la seva il·legalitat i això també vulnera els drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució de constant referència. Aquesta part s'oposa igualment a la seva condemna en costes processals pel fet de no haver deixat el local a la disposició del seu propietari, cosa que precisament és allò que va fer.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que declari la lesió dels drets fonamentals invocats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que disposi que es dicti una nova resolució en què es desestimi la resolució judicial del 24 de març del 2011 que denega les peticions d'aquesta part i, de manera subsidiària, es retrotreguin aquestes actuacions per tal que aquesta part sigui convocada per presentar el seu escrit de contesta a la demanda. Així mateix demana la suspensió de l'execució de la sentència esmentada.

Setè

L'1 de desembre del 2011, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2011-32-RE i, tot i que no queda massa clar en nom de qui es presenta el recurs d'empara (la persona física del recurrent o la societat Oorbitg Club Musical, SL), el Ministeri Fiscal considera que de la lectura de les resolucions objecte de recurs se'n deriva una exposició coherent, concisa i raonable de la valoració de la prova practicada i legítimament incorporada al procés.

Efectivament, els fonaments de dret II i IX de la sentència del Tribunal Superior de Justícia exposen de manera detallada la valoració de la prova, així com els criteris que porten a considerar idoni el pèrit judicial, raonant-se el motiu de la seva imparcialitat. El mateix succeeix amb els motius que duen a entendre l'exercici per part del demandant d'una acció d'indemnització i que no converteixen la sentència en incongruent.

Pel que fa a l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions, el Ministeri Fiscal està d'acord amb les declaracions del Tribunal Superior de Justícia que consideren que el procediment de l'incident esmentat no és una tercera instància, sinó que la seva finalitat és, si s'escau, decretar la nul·litat d'aquelles actuacions en què s'hagi pogut produir la vulneració dels drets fonamentals de les parts en el litigi.

D'això se'n deriva que les pretensions del recurrent són pròpies de la legalitat ordinària i comporta, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2011-32-RE.

Fonaments jurídics

Primer

En aquest recurs d'empara es denuncia la vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa i a un procés degut. Segons el parer del recurrent, aquestes infraccions s'haurien produït per les raons següents: 1) certa documentació –un contracte de compravenda amb un inventari- no hauria estat tinguda en compte, ni valorada pel Tribunal de primera instància; 2) no es va apreciar la parcialitat del pèrit designat per la Batllia; 3) es va tenir en consideració de manera indeguda una taxació de l'any 2005; 4) hi va haver una incongruència en el fet de condemnar el recurrent a pagar una quantitat en concepte de material quan allò que s'havia reclamat era el pagament dels danys existents en el local arrendat, i 5) no es va declarar il·legal la repercussió en l'arrendatari de les despeses de la comunitat.

Aquestes valoracions al·legades han de ser acotades mitjançant el cànon de constitucionalitat establert per part d'aquest Tribunal Constitucional en la seva jurisprudència constant, per determinar si tenen la transcendència i la rellevància constitucionals necessàries que permetrien a aquest Tribunal entrar a conèixer del fons d'aquest assumpte.

Segon

Abans que res, és clar que no s'ha identificat la vulneració del dret a la jurisdicció o del dret a la defensa en els termes de l'article 10 de la Constitució. El recurrent va poder defensar-se, primer davant el Tribunal Unipersonal de la Secció Civil de la Batllia, que, el 24 de març del 2011, va estimar de manera substancial la demanda presentada en contra seu. Aquesta decisió contrària va poder, seguidament, ser combatuda en apel·lació davant la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia; en aquest recurs d'apel·lació, el recurrent va argumentar sense cap entrebanc allò que li va semblar convenient. Tanmateix, l'apel·lació va ser desestimada el 19 de juliol del 2011. El mateix va succeir amb l'incident de nul·litat d'actuacions que va ser desestimat, el 22 de setembre del 2011, per la mateixa Sala Civil.

En tot això no s'evidencia cap vici de transcendència constitucional per desconeixement del dret a la jurisdicció i del dret a la defensa. No es pot estimar cap d'aquestes al·legacions.

Pel que fa a la possible vulneració del dret a un procés degut i “equitatiu, a la tutela judicial efectiva, en definitiva” s’ha de recordar, una vegada més, que el Tribunal Constitucional no constitueix una tercera instància, ni un tribunal de cassació que revisi el procés quan una de les parts no queda satisfeta amb el resultat obtingut. El Tribunal Constitucional pot plantejar-se la decisió adoptada finalment si aquesta apareix com mancada de tota lògica, o resulti absurda o irraonable o en el cas de la incongruència omissiva si s’ha donat resposta o no.

Però aquest no és el cas en aquesta causa, que versa sobre un procés de desnonament, de reclamació de quantitat i de resolució del contracte d’arrendament. En el decurs de les actuacions els tribunals ordinaris competents han examinat les proves i les al·legacions presentades al llarg de dues instàncies i han acabat per decidir bàsicament en contra dels interessos del recurrent per no estar ben fonamentats en Dret. Els raonaments que fonamenten la decisió no resulten absurds ni irraonables, ni contradictoris. Per això, aquest Tribunal Constitucional no pot entrar-hi.

En un cas com aquest, el Tribunal Constitucional no pot revisar si els jutges ordinaris van valorar correctament la prova o si el pèrit designat era imparcial, menys encara si la taxació de l’any 2005 havia de ser tinguda en compte o no, tampoc podem apreciar un vici constitucional d’incongruència, ja que se li ha donat resposta malgrat que s’ha fet acordant un pagament en concepte diferent del que va sol·licitar. Finalment, la discussió sobre la repercussió de les despeses de la comunitat en un arrendatari és una matèria totalment allunyada dels paràmetres que aquest Tribunal ha d’examinar en un recurs d’empara constitucional.

No hem d’oblidar que la valoració de les proves correspon, excepte si es poden identificar errors manifestos o criteris absurds, a la jurisdicció ordinària; que la incongruència com a vici inconstitucional no es pot plantejar pel simple fet que es condemni el demandat a un pagament diferent d’aquell que es va sol·licitar. En definitiva, s’ha de destacar que, ni el problema de la repercussió de les despeses de la comunitat en un arrendatari, ni la matèria mateixa dels arrendaments que se suscita, afecten a una regulació constitucional, ni a la protecció dels drets d’aquesta naturalesa. Aquest recurs d’empara manca de contingut constitucional, cosa per la qual se’n deriva la seva inadmissió a tràmit, en els termes de l’article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

El Tribunal Constitucional del Principat d’Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d’empara 2011-32-RE interposat per la representació processal del Sr. Joel Orobitg Pérez, contra la sentència del 19 de juliol del 2011 i contra l’aute del 22 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa i a un procés degut, reconeguts a l’article 10 de la Constitució.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 3 de febrer del 2012.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Carles Viver Pi-Sunyer Laurence Burgorgue-Larsen

Magistrat

Magistrada